

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 129/2566

นายหรือว่าที่ร้อยตรี ว.โจทก์ บริษัท ห. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29, พ.ร.บ.ความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 มาตรา 6, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 42, ป.พ.พ. มาตรา 573, ป.พ.พ. มาตรา 548, ป.พ.พ. มาตรา 391, พ.ร.ก.ดังกล่าวกำหนดให้ยกเลิกความใน มาตรา 7, พ.ร.ก.ดังกล่าวให้ยกเลิกความใน มาตรา 224, พ.ร.ก.ดังกล่าว มาตรา 6, ป.วิ.พ. มาตรา 142, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7, ป.พ.พ. มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่โจทก์ฟ้องว่าหลังจากทำสัญญาเช่าซื้อ โจทก์นำรถยนต์พิพาทออกใช้งานแต่รถยนต์พิพาทเกิดความชำรุดบกพร่องโดยสาเหตุเกิดจากกระบวนการผลิตของจำเลยที่ 3 ส่วนจำเลยที่ 1 กับพวกให้การต่อสู้ว่า รถยนต์คันดังกล่าวมิได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัยและมีความชำรุดบกพร่องหรือมีสภาพดังที่โจทก์อ้าง คดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทที่จำเป็นต้องพิสูจน์ถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการผลิต การประกอบ หรือการดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับรถยนต์พิพาท อันเป็นข้อเท็จจริงที่อยู่ในความรู้นั้นของจำเลยที่ 1 กับพวก ซึ่งเป็นผู้ประกอบการธุรกิจตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29 จำเลยที่ 1 กับพวกจึงมีภาระการพิสูจน์ แต่โจทก์ซึ่งเป็นผู้เสียหายย่อมต้องเป็นฝ่ายพิสูจน์ว่าตนได้รับความเสียหายจากสินค้าของจำเลยที่ 1 ตามที่บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ.ความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 มาตรา 6 ภาระการพิสูจน์ข้อเท็จจริงในส่วนนี้จึงตกแก่โจทก์ที่ต้องพิสูจน์ก่อน พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 42 บัญญัติให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจจ่ายค่าเสียหายเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นจากจำนวนค่าเสียหายที่แท้จริงที่กำหนดได้ตามที่เห็นสมควร หากการกระทำที่ถูกฟ้องร้องเกิดจากการที่ผู้ประกอบการธุรกิจกระทำโดยเจตนาเอาเปรียบผู้บริโภคโดยไม่เป็นธรรมหรือจงใจให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหาย หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง แต่จากข้อเท็จจริงเห็นได้ว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 ดำเนินการตรวจสอบหาสาเหตุของความผิดปกติตามที่โจทก์แจ้งเพื่อแก้ไขมาโดยตลอด หาได้ปฏิเสธไม่รับผิดชอบแต่อย่างใดไม่ โดยทำการเปลี่ยนอะไหล่หลายรายการโดยไม่เรียกค่าใช้จ่ายจากโจทก์ ตลอดจนจัดรถยนต์สำรองให้ใช้แทนในระหว่างตรวจสอบและแก้ไข และยังเสนอขยายการรับประกันคุณภาพรถยนต์เป็นกรณีพิเศษจากเดิม พฤติการณ์ที่ได้ความจึงยังไม่สมควรที่จะกำหนดให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 รับผิดชอบค่าเสียหายเพื่อการลงโทษ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งเก้าร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน 3,419,191 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยทั้งเก้าร่วมกันหรือแทนกันรับรถยนต์คันที่เช่าซื้อคืน ดำเนินการเพิกถอนชื่อโจทก์ออกจากรายการจดทะเบียนรถยนต์ หากไม่ดำเนินการให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนา โดยโจทก์ขอใช้เงินเดือนละ 4,000 บาท นับแต่วันทำสัญญาเช่าซื้อเป็นต้นไปจนกว่าโจทก์จะคืนรถยนต์แก่จำเลยทั้งเก้า แต่จำเลยทั้งเก้าต้องร่วมกันชำระค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถเดือนละ 3,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าโจทก์จะคืนรถยนต์ จำเลยทั้งเก้าให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้น

พิพากษาให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 324,486 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2558 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยที่ 9 ชำระเงิน 363,963.97 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 3 เมษายน 2561) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยที่ 1 และที่ 9 ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 20,000 บาท เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ใช้แทนตามจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์ขณะคดีให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ถึงที่ 8 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 2 ถึงที่ 8 ให้เป็นพับ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์และจำเลยทั้งเก้าอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 ร่วมกันชำระเงิน 300,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ยกอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 8 ขึ้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ กับให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์แทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 9,000 บาท นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์กับจำเลยที่ 1 และที่ 3 ฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 ต่างเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด โดยจำเลยที่ 1 ประกอบกิจการจำหน่ายรถยนต์ ให้บริการซ่อม บำรุง และเป็นตัวแทนจำหน่ายรถยนต์ให้แก่จำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นผู้จัดจำหน่ายรถยนต์ ยี่ห้อเซฟโรเลต เมื่อวันที่ 2 เมษายน 2558 โจทก์จองซื้อรถยนต์ ยี่ห้อเซฟโรเลต แบบแคปติวา ซึ่งเป็นรถยนต์ใหม่จากจำเลยที่ 1 โดยชำระเงินดาวน์เป็นเงิน 324,486 บาท และเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2558 โจทก์ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์พิพาทกับจำเลยที่ 9 ในราคา 1,295,352 บาท ผ่อนชำระ 72 งวด งวดละ 17,991 บาท มีนางสาวนิตยา เป็นผู้ค้ำประกัน หลังจากทำสัญญาเช่าซื้อโจทก์นำรถยนต์พิพาทเข้าตรวจสอบที่ศูนย์บริการของจำเลยที่ 1 หลายครั้ง อ้างว่ารถยนต์พิพาทมีความผิดปกติ ครั้งสุดท้ายวันที่ 17 กรกฎาคม 2560 ขณะรถยนต์พิพาทใช้งานเป็นระยะทาง 33,778 กิโลเมตร โดยโจทก์จอดรถยนต์พิพาทไว้ที่ศูนย์บริการของจำเลยที่ 1 และนำกุญแจรถยนต์กลับไป จากนั้นโจทก์มีหนังสือลงวันที่ 16 สิงหาคม 2560 บอกเลิกสัญญาและทวงถามให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 ชำระค่าเสียหายจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 ได้รับหนังสือฉบับดังกล่าวเมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2560 ต่อมาวันที่ 28 พฤษภาคม 2561 โจทก์ตกลงมอบกุญแจรถยนต์พิพาทให้จำเลยที่ 1 ไปตรวจสอบความผิดปกติของรถยนต์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 วินิจฉัยว่า คดีโจทก์สำหรับจำเลยที่ 9 ไม่ขาดอายุความ จำเลยที่ 1 และที่ 3 อยู่ในฐานะเป็นคู่สัญญาฝ่ายผู้ให้บริการซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 3 ด้วย จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 ต้องร่วมกันรับผิดชอบเพื่อความชำรุดบกพร่องของรถยนต์พิพาท จำเลยที่ 9 ไม่ฎีกา โดยวางเงินชำระหนี้ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 เป็นเงิน 359,609.59 บาท ต่อศาลชั้นต้นเมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2563 และศาลฎีกามีคำสั่งไม่อนุญาตให้จำเลยที่ 1 และที่ 3 ฎีกาในปัญหาว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 3 ปัญหาว่า คดีโจทก์สำหรับจำเลยที่ 9 ขาดอายุความหรือไม่ จำเลยที่ 3 และที่ 9 ต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 รับผิดชอบโจทก์หรือไม่ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 ที่จำเลยที่ 9 แก่ฎีกาว่า คดีโจทก์ขาดอายุความ และจำเลยที่ 9 เป็นเพียงสถาบันการเงินที่ให้สินเชื่อเช่าซื้อจึงไม่ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 และที่ 3 นั้น ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า โจทก์มีการพิจารณาพิสูจน์ว่ารถยนต์พิพาทมีความชำรุดบกพร่องหรือไม่ กรณีต้องชั่งน้ำหนักและรับฟังพยานหลักฐานจากคู่ความทั้งสองฝ่ายหรือไม่ และพยานหลักฐานของจำเลยที่ 1 และที่ 3 มี

ความน่าเชื่อถือมากกว่าพยานหลักฐานของโจทก์หรือไม่ เห็นว่า การที่โจทก์ฟ้องว่า หลังจากทำสัญญาเช่าซื้อ โจทก์นำรถยนต์พิพาทออกใช้งานแต่รถยนต์พิพาทเกิดความชำรุดบกพร่องโดยสาเหตุเกิดจากกระบวนการผลิตของจำเลยที่ 3 เนื่องจากเป็นรถยนต์ใหม่และโจทก์ใช้รถยนต์อย่างปกติ ถือว่ารถยนต์เสื่อมสภาพ เสียหาย ขาดมาตรฐานการผลิตและการค้า ไม่เป็นไปตามสัญญา จำเลยกับพวกต้องร่วมกันรับผิดชอบตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคและกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ส่วนจำเลยที่ 1 กับพวกให้การต่อสู้ว่ารถยนต์คันดังกล่าวมิได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัยและมีความชำรุดบกพร่องหรือมีสภาพดังที่โจทก์อ้าง คดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทที่จำเป็นต้องพิสูจน์ถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการผลิต การประกอบ หรือการดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับรถยนต์พิพาท อันเป็นข้อเท็จจริงที่อยู่ในความรู้เห็นของจำเลยที่ 1 กับพวกซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29 จำเลยที่ 1 กับพวกจึงมีภาระการพิสูจน์ในประเด็นดังกล่าว แต่การพิสูจน์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาว่ารถยนต์พิพาทมีความชำรุดบกพร่องและเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัยตามที่โจทก์อ้างหรือไม่ อย่างไร โจทก์ซึ่งเป็นผู้เสียหายย่อมเป็นฝ่ายต้องพิสูจน์ว่าตนได้รับความเสียหายจากสินค้าของจำเลยที่ 1 ผู้ประกอบการตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 มาตรา 6 ภาระการพิสูจน์ข้อเท็จจริงในส่วนนี้จึงตกแก่โจทก์ที่ต้องพิสูจน์ก่อน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 รับฟังว่ารถยนต์พิพาทชำรุดบกพร่องอย่างหนึ่งอย่างใด เพราะเหตุว่าจำเลยที่ 1 มีภาระการพิสูจน์ แต่พยานหลักฐานของจำเลยที่ 1 ไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ จำเลยที่ 1 ก็ต้องเป็นฝ่ายแพ้คดีโดยไม่จำต้องชี้แจงน้ำหนักคำเบิกความของพยานฝ่ายโจทก์นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย กรณีจึงต้องวินิจฉัยต่อไปว่ารถยนต์พิพาทมีความชำรุดบกพร่องตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า โจทก์อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า เมื่อวันที่ 26 ตุลาคม 2558 ขณะที่รถยนต์พิพาทใช้งานไปแล้วประมาณ 5,000 กิโลเมตร รถยนต์พิพาทมีไฟเตือนที่แผงหน้าปัดแสดงมาตรวัดและระบบไฟดับทั้งคัน ซึ่งเป็นความผิดปกติครั้งที่ 1 พนักงานของจำเลยที่ 1 ดำเนินการยกรถยนต์พิพาทไปตรวจเช็คและซ่อมที่ศูนย์บริการเซฟโรเลต จังหวัดเพชรบุรี โดยรื้อแผงหน้าปัดแสดงมาตรวัดออก แต่เมื่อซ่อมเสร็จปรากฏว่ายังมีไฟเตือนติด ๆ ดับ ๆ โจทก์นำรถยนต์พิพาทไปตรวจเช็คและซ่อมที่ศูนย์บริการของจำเลยที่ 1 แต่ได้รับแจ้งว่ารถยนต์พิพาทไม่มีปัญหาแต่ประการใด โจทก์จึงนำรถยนต์พิพาทกลับมาใช้ตามปกติ ครั้งที่ 2 รถยนต์พิพาทมีไฟเตือนเบรกจอดสว่างค้างอยู่ ช่างของจำเลยที่ 1 ตรวจสอบแล้วแจ้งว่าปรากฏรหัสปัญหาเกี่ยวกับระบบเบรกมือ แก้ไขโดยการลบลรหัสในกล่องควบคุม แต่เมื่อโจทก์นำรถยนต์พิพาทกลับมาขับได้ประมาณ 10 กิโลเมตร ไฟเตือนเบรกจอดสว่างขึ้นอีก พนักงานของจำเลยที่ 1 นัดให้นำรถยนต์พิพาทมาตรวจเช็คในวันรุ่งขึ้น ซึ่งจำเลยที่ 1 ก็ได้เปลี่ยนชุดเบรกจอด และนำรถยนต์พิพาทไว้ทดลองขับประมาณ 7 วัน ครั้งที่ 3 รถยนต์พิพาทมีอาการตะเกระกเท้าแล้วเครื่องยนต์ดับขณะที่กำลังแล่นอยู่ โจทก์นำรถยนต์พิพาทเข้าซ่อมที่ศูนย์บริการของจำเลยที่ 1 เมื่อวันที่ 13 มิถุนายน 2560 แต่ช่างของจำเลยที่ 1 แจ้งว่ารถยนต์พิพาทปกติ วันที่ 26 มิถุนายน 2560 รถยนต์พิพาทมีอาการตะเกระกเท้าแล้วเครื่องยนต์ดับขณะที่กำลังแล่นอยู่ ช่างของจำเลยที่ 1 แจ้งว่าต้องเปลี่ยนชุดสายไฟเครื่องยนต์ ป้อนน้ำมันเชื้อเพลิงและแบตเตอรี่เสื่อม โดยนัดให้มาในวันที่ 5 กรกฎาคม 2560 จำเลยที่ 1 ซ่อมรถยนต์พิพาทประมาณ 10 วัน โดยจำเลยที่ 3 ให้ช่างติดกล่องบันทึกข้อมูลการใช้รถยนต์ด้วย ครั้งที่ 4 วันที่ 17 กรกฎาคม 2560 รถยนต์พิพาทมีอาการเครื่องยนต์อ่อนกำลัง แรงเครื่องยนต์ได้เพียง 25 กิโลเมตรต่อชั่วโมง และมีไฟเตือนสัญลักษณ์รูปเครื่องยนต์ที่แผงหน้าปัดแสดงมาตรวัดสว่างค้างอยู่ โจทก์ใช้

รถยนต์พิพาทตามปกติ และนำรถยนต์พิพาทเข้าตรวจเช็คระยะที่ศูนย์บริการของจำเลยที่ 1 ตลอดมา โดยอ้างส่งภาพถ่าย แผ่นซีดี รวมถึงใบสั่งซ่อมกับใบประวัติบริการเป็นพยานประกอบ คำเบิกความ สนับสนุนให้เห็นว่ารถยนต์พิพาทมีไฟเตือนต่าง ๆ สว่างขึ้นที่แผงหน้าปัดแสดง มาตรวัด ตลอดจนมีความผิดปกติของเครื่องยนต์โดยไม่ทราบสาเหตุ ทั้ง ๆ ที่โจทก์ก็ใช้รถยนต์ พิพาทตามปกติ และเมื่อพบความผิดปกติก็แจ้งให้จำเลยที่ 1 ตรวจสอบมาโดยตลอด อันเป็นการ นำสืบว่าโจทก์ได้รับความเสียหายจากสินค้าของจำเลยที่ 1 แล้ว โดยที่โจทก์หาจำต้องนำสืบ ช่างเทคนิคหรือวิศวกรเครื่องยนต์เพื่อยืนยันข้อเท็จจริงตามอ้างตลอดจนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการ ตรวจสอบรถยนต์พิพาทดังที่จำเลยที่ 1 และที่ 3 ฎีกาแต่อย่างใดไม่ เนื่องจากข้อเท็จจริงดังกล่าว จำเลยที่ 1 กับพวกมีการระงับการพิสูจน์ดังที่วินิจฉัยมาข้างต้น ส่วนที่นายทงนค์ ผู้จัดการศูนย์บริการ ของจำเลยที่ 1 เบิกความเป็นพยานจำเลยที่ 1 ถึงที่ 8 ว่า วันที่ 28 ตุลาคม 2558 หลังจากโจทก์ รับมอบรถยนต์พิพาทจากจำเลยที่ 1 เป็นเวลา 5 เดือน และใช้งานเป็นระยะทางมากกว่า 5,000 กิโลเมตร โจทก์แจ้งว่ารถยนต์พิพาทมีไฟเตือนที่แผงหน้าปัดแสดงมาตรวัดและระบบไฟดับทั้งคัน คือ ไฟหน้าดับ ไฟเลี้ยวไม่ติด นายทงนค์จึงติดต่อศูนย์บริการเซฟโรเลต จังหวัดเพชรบุรี นำรถยนต์ พิพาทไปตรวจสอบ แต่ช่างไม่พบอาการตามที่โจทก์แจ้ง เพียงแต่พบว่ามีอาการเปลี่ยนวิทยุเดิมที่ ติดตั้งจากโรงงานผลิตรถยนต์เป็นวิทยุที่จำเลยที่ 1 มอบให้เป็นสินค้าส่งเสริมการขาย โดยพนักงาน ของจำเลยที่ 1 นำไปเปลี่ยนที่ร้านประดับยนต์ก่อนจะส่งมอบรถยนต์พิพาทให้แก่โจทก์ และช่าง ของศูนย์บริการดังกล่าวตรวจสอบแผงหน้าปัดแสดงมาตรวัด สายกราวด์ และสายวิทยุแล้วไม่พบ สิ่งผิดปกติที่อาจจะเป็นสาเหตุให้เกิดอาการตามที่โจทก์แจ้ง นั้น ในเรื่องเดียวกันนี้นายสมบัติ พนักงานของจำเลยที่ 3 ตำแหน่งวิศวกรภาคสนามกลับเบิกความว่า ช่างของศูนย์บริการเซฟโรเลต จังหวัดเพชรบุรี ใช้อุปกรณ์คอมพิวเตอร์เพื่อค้นหารหัสปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเป็นสาเหตุทำให้เกิด อาการผิดปกติตามที่โจทก์แจ้ง ก็พบว่ารถยนต์พิพาทขึ้นรหัสปัญหาเกี่ยวกับระบบไฟฟ้า แต่นาย สมบัติไม่ได้เบิกความถึงรายละเอียดของรหัสปัญหาดังกล่าว คงเบิกความตอบนายโจทก์ถามค้าน ว่า ช่างของศูนย์บริการเซฟโรเลต จังหวัดเพชรบุรี พบรหัสปัญหาเกี่ยวกับระบบควบคุมแสงสว่าง ไฟเตือนที่แผงหน้าปัด โดยปรากฏตามเอกสารสรุปข้อเท็จจริงว่า รหัสปัญหาที่ศูนย์บริการ เซฟโรเลต จังหวัดเพชรบุรีตรวจพบ คือ ควบคุมโมบิลไฮเซอร์ไม่ถูกต้อง การสื่อสารกับแผง มาตรวัดขาดไป วงจรสวิตช์เบรกจอด โมดูลควบคุมการสื่อสารบัส A ปิด นอกจากนี้ที่นายสมบัติยัง เบิกความต่อไปว่า เมื่อช่างของศูนย์บริการเซฟโรเลต จังหวัดเพชรบุรี ตรวจสอบแผงหน้าปัดแสดง มาตรวัด สายกราวด์ และสายวิทยุแล้ว ไม่พบอาการผิดปกติตามที่โจทก์แจ้ง และหลังจาก ตรวจสอบเสร็จสิ้นรหัสปัญหาต่าง ๆ ก็หายไป อย่างไรก็ตามจำเลยที่ 1 ได้นัดหมายให้โจทก์นำ รถยนต์พิพาทเข้าตรวจสอบที่ศูนย์บริการของจำเลยที่ 1 อีกครั้งหนึ่งในวันที่ 4 พฤศจิกายน 2558 พฤติการณ์บ่งชี้ว่าในขณะนั้นช่างของศูนย์บริการเซฟโรเลต จังหวัดเพชรบุรี ยังไม่สามารถหา สาเหตุของรหัสปัญหาดังกล่าวได้ และที่นายสมบัติกับนายทงนค์เบิกความต่อไปว่า วันที่ 4 พฤศจิกายน 2558 โจทก์นำรถยนต์พิพาทเข้าตรวจสอบตามนัดหมาย แต่ช่างของจำเลยที่ 1 นำ รถยนต์พิพาทขับทดสอบระยะทางประมาณ 100 กิโลเมตร ก็ไม่พบอาการตามที่โจทก์แจ้ง จากนั้น วันที่ 6 พฤศจิกายน 2558 จึงทำการเปลี่ยนวิทยุเครื่องเดิมที่ติดตั้งมาจากโรงงานผู้ผลิตรถยนต์เข้าไป แทนวิทยุที่จำเลยที่ 1 มอบให้เป็นสินค้าส่งเสริมการขาย ต่อมาวันที่ 12 พฤศจิกายน 2558 ช่างของ จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์พิพาททดสอบอีกครั้งระยะทางประมาณ 5 กิโลเมตร ไม่พบความผิดปกติใด ๆ นั้น นายสมบัติและนายทงนค์ก็เบิกความถึงเหตุที่ทำการเปลี่ยนวิทยุว่า เนื่องจากสันนิษฐาน

ว่าการติดตั้งวิทยุใหม่ที่ไม่ใช่วิทยุเครื่องเดิมที่ติดตั้งมาจากโรงงาน อาจติดตั้งไม่เรียบร้อยและส่งผลให้ระบบสายไฟฟ้าที่พ่วงต่อระหว่างตัวเครื่องวิทยุกับระบบสายไฟฟ้าของรถยนต์แปรปรวน แต่ไม่ได้ยืนยันว่าการติดตั้งวิทยุใหม่ดังกล่าวเป็นสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้มีไฟเตือนและพบรหัสปัญหา ซึ่งเอกสารสรุปข้อเท็จจริงก็ระบุว่า จากการตรวจสอบไม่พบข้อบกพร่องที่ชัดเจนจึงทำการเปลี่ยนวิทยุให้ตรงรุ่นของรถ ส่งมอบรถให้ลูกค้าใช้งาน ที่นายทงศ์เบิกความตอบทนายโจทก์ถามค้านว่า หลังจากได้รับรหัสปัญหาที่เกิดขึ้นแล้ว จึงทำการตรวจสอบหาสาเหตุ ซึ่งมีเพียงจุดเดียวที่พบ คือ ชุดสายไฟวิทยุมีการต่อพ่วงมา จึงยากที่จะรับฟังว่ารหัสปัญหาดังกล่าว มีสาเหตุมาจากชุดสายไฟวิทยุ เนื่องจากรหัสปัญหาที่ตรวจพบหายไปก่อนที่จะมีการเปลี่ยนวิทยุ และรถยนต์พิพาทเพิ่มมีไฟเตือนหลังจากที่ใช้งานไปแล้วประมาณ 5,000 กิโลเมตร ส่วนที่นายสมบัติและนายทงศ์เบิกความถึงความผิดปกติของรถยนต์พิพาทครั้งที่ 2 ว่า วันที่ 25 เมษายน 2560 ซึ่งผ่านมาเป็นเวลามากกว่า 1 ปี 5 เดือน นับแต่ที่แจ้งว่ารถยนต์มีความผิดปกติครั้งแรก และโจทก์ใช้รถยนต์พิพาทไปเป็นระยะทางมากกว่า 25,000 กิโลเมตร โจทก์แจ้งว่ารถยนต์พิพาทมีไฟเตือนระบบควบคุมเบรกจอด กระพริบ ติดค้างบางครั้ง และไฟเตือนบริเวณแผงหน้าปัดแสดงมาตรวัดสว่างค้างทุกดวง ช่างของจำเลยที่ 1 จึงตรวจสอบข้อบกพร่องชุดควบคุมเบรกจอดรวมทั้งทดสอบขั้วรถยนต์พิพาทตลอดจนใช้อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ตรวจหารหัสความผิดปกติ แต่ก็ไม่พบความผิดปกติ แต่พบว่าโจทก์เปลี่ยนวิทยุเครื่องใหม่ การเปลี่ยนวิทยุเครื่องใหม่โดยนำไปติดตั้งเองดังกล่าวมักจะก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับระบบไฟฟ้าของรถยนต์ เนื่องจากสายไฟต่าง ๆ ของวิทยุที่ต่อพ่วงเข้ากับระบบไฟฟ้าของรถยนต์มักจะต่อไม่เรียบร้อย อาจจะทำให้ระบบไฟฟ้าของรถยนต์แปรปรวนตามมาได้นั้น ข้อเท็จจริงกลับได้ความจากสรุปการตรวจสอบจากวิศวกรภาคสนามว่า ในวันที่ 25 เมษายน 2560 โจทก์นำรถยนต์เข้าแจ้งซ่อม จำเลยที่ 1 ทำการตรวจสอบพบรหัสปัญหา U0402, C056E และ C0558 ซึ่งเป็นรหัสปัญหาเดียวกับที่ระบุในช่องรายการแจ้งซ่อมใบสั่งซ่อมลงวันที่ 25 เมษายน 2560 โดยรหัสปัญหา C056E และ C0558 มีการระบุว่าเป็นชุดควบคุมเบรกจอด ส่วนในช่องการแก้ไข ระบุว่าจากการตรวจเช็ค ไม่พบสาเหตุที่ชัดเจน ไม่พบความผิดปกติ ให้โจทก์ใช้รถดูอาการ และท้ายที่สุดก็มีการเปลี่ยนโมดูลควบคุมเบรกจอดในวันที่ 11 พฤษภาคม 2560 แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ทำการเปลี่ยนวิทยุที่อ้างว่าอาจทำให้ระบบไฟฟ้าของรถยนต์แปรปรวนกลับไปเป็นวิทยุเดิมที่ติดตั้งจากโรงงานผู้ผลิต และที่นายสมบัติเบิกความตอบทนายโจทก์ถามค้านว่า เหตุที่จำเลยที่ 1 เปลี่ยนโมดูลควบคุมเบรกจอด เนื่องจากมีไฟเตือนโมดูลขึ้นมา แต่กลับเบิกความต่อไปว่า มีการถอดโมดูลมาตรวจสอบภายในว่าชุดกลไกติดขัดหรือเสียหายหรือไม่ แต่ไม่พบความเสียหาย และจะไม่มีการประกอบกลับเข้าไปใหม่ จึงเปลี่ยนโมดูลเบรกจอดใหม่ให้แก่โจทก์ ซึ่งหากโมดูลควบคุมเบรกจอดไม่เสียหายดังอ้าง แสดงว่ารหัสปัญหาที่ตรวจพบมีสาเหตุมาจากส่วนอื่น แต่โจทก์ก็เบิกความตอบทนายจำเลยที่ 1 ถึงที่ 8 ถามค้านว่า หลังจากเปลี่ยนชุดควบคุมเบรกจอดแล้ว ไม่ปรากฏไฟเตือนอีก ส่วนที่นายสมบัติและนายทงศ์เบิกความถึงความผิดปกติครั้งที่ 3 ว่า วันที่ 13 มิถุนายน 2560 โจทก์แจ้งว่ารถยนต์ดับขณะแตะเบรกและระบบเซ็นทรัลล็อกปลดล็อกเอง ช่างของจำเลยที่ 1 และวิศวกรภาคสนามของจำเลยที่ 3 ใช้อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ตรวจสอบโดยละเอียด แต่ไม่พบรหัสและอาการความผิดปกติ แต่พบว่าโจทก์เปลี่ยนวิทยุเครื่องเดิมที่ติดตั้งจากโรงงานกลับเข้าไปใหม่อีกครั้ง แต่การติดตั้งและจัดเก็บสายไฟไม่เรียบร้อย ช่างของจำเลยที่ 1 จึงจัดเก็บสายไฟและประกอบวิทยุให้เรียบร้อยตามเดิม ส่งมอบรถยนต์ให้แก่โจทก์ไปใช้งานโดยไม่ได้มีการแก้ไขซ่อมแซมใด ๆ แต่นัดหมายให้มาติดตามผลการใช้งานและตรวจสอบอีกครั้งในวันที่ 26

มิถุนายน 2560 ซึ่งในวันดังกล่าวมีการตั้งสมมติฐานว่าหากรถยนต์พิพาทมีอาการผิดปกติตามที่
โจทก์แจ้งมาจริง อุปกรณ์ที่น่าจะมีผลทำให้เกิดอาการ คือ อุปกรณ์ชุดสายไฟหรือปั้ม
น้ำมันเชื้อเพลิง แต่จากการตรวจสอบอุปกรณ์ต่าง ๆ มีสภาพที่เกิดจากการใช้งานตามปกติ ไม่พบ
สิ่งผิดปกติใด ๆ แต่เพื่อให้สามารถตรวจสอบยืนยันได้อย่างชัดเจนว่ารถยนต์พิพาทมีอาการตามที่
โจทก์แจ้งหรือไม่ จึงติดตั้งอุปกรณ์บันทึกข้อมูลการขับเคลื่อนรถยนต์ หากรถยนต์พิพาทมีอาการผิดปกติ
จะสามารถนำข้อมูลมาพิจารณาวินิจฉัยและแก้ไขต่อไปได้ และโจทก์รับรถยนต์พิพาทกลับไป
ใช้งานเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2560 นั้น หากข้อเท็จจริงเป็นไปดังที่เบิกความ กรณีที่ไม่มีเหตุที่จำเลย
ที่ 1 จะต้องเปลี่ยนอะไหล่ใด ๆ ให้แก่โจทก์ แต่ความปรากฏว่าวันที่ 5 กรกฎาคม 2560 จำเลยที่ 1
เปลี่ยนชุดปั้มน้ำมันเชื้อเพลิงในถังและชุดสายไฟเครื่องยนต์ให้แก่โจทก์ ทั้งที่อ้างว่าจากการ
ตรวจสอบอุปกรณ์ต่าง ๆ มีสภาพที่เกิดจากการใช้งานตามปกติ ไม่พบสิ่งผิดปกติใด ๆ ซึ่งนายทงค์
และนายสมบัติก็เบิกความเพียงว่า เพื่อความสบายใจของโจทก์และเพื่อป้องกันปัญหาที่อาจจะ
เกิดขึ้นในอนาคต แต่เมื่อตอบคำถามค้านของทนายโจทก์ นายสมบัติกลับเบิกความว่า ชุดสายไฟ
ควบคุมระบบเครื่องยนต์จะมีปลั๊กและข้อต่อต่าง ๆ ที่ยึดกับอุปกรณ์ตัวเครื่องยนต์ เมื่อมีการถอด
ตรวจสอบแล้วไม่พบข้อบกพร่อง การที่จะนำกลับไปติดตั้งอีกครั้งหนึ่งก็มีโอกาสที่อุปกรณ์เสียหาย
ได้ จึงทำการเปลี่ยนชุดสายไฟใหม่ให้แก่โจทก์ ซึ่งจะเป็นลักษณะเดียวกันกับชุดปั้มน้ำมันเชื้อเพลิง
แต่สรุปการตรวจสอบจากวิศวกรภาคสนามกลับระบุว่า ตรวจสอบชุดสายไฟเครื่องยนต์มีสายพับ
หักงอหลายเส้น ตรวจสอบ Fuel Pump มีรอยไหม้ ... สุดท้ายที่นายสมบัติและนายทงค์เบิกความ
ถึงความผิดปกติครั้งที่ 4 ว่า วันที่ 17 กรกฎาคม 2560 โจทก์แจ้งว่ามีไฟเตือนบริเวณแผงแสดง
มาตรวัดและเครื่องยนต์อ่อนกำลังสามารถขับได้เพียง 20 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ช่างของจำเลยที่ 1
ตรวจพบรหัส DTC P0487 ซึ่งเกี่ยวข้องกับ EGR Valve เป็นอุปกรณ์ที่มีหน้าที่ควบคุมระบบการ
หมุนเวียนก๊าซคาร์บอนภายในเครื่องยนต์ โดยนายสมบัติเบิกความเพิ่มเติมว่า ไฟเตือนเป็น
สัญญาณเตือนเกี่ยวกับระบบควบคุมมลพิษหรือไอเสียที่ออกจากเครื่องยนต์ ไอเสียในขณะนั้นอาจ
มีสถานะที่ไม่ได้มาตรฐานตามที่ออกแบบไว้ ซึ่งวิศวกรหรือช่างก็จะตรวจหาสาเหตุต่อไป โดยมี
หลายสาเหตุ เช่น คุณภาพน้ำมัน ตัวอุปกรณ์ และปลั๊กสายไฟต่าง ๆ นั้น เบื้องต้นก็บ่งชี้ว่ารถยนต์
พิพาทมีความผิดปกติเกิดขึ้นในเรื่องดังกล่าว ส่วนที่อ้างต่อไปว่าระบบดังกล่าวมิได้เกี่ยวข้องกับส่ง
ผลกระทบใด ๆ ต่อระบบขับเคลื่อนของรถยนต์ และมีการถอดกล่องบันทึกการทำงานของรถยนต์
ส่งให้วิศวกรของบริษัทผู้ผลิตรถยนต์ตรวจหาความผิดปกติและสาเหตุ แต่โจทก์ไม่ยินยอมให้
ดำเนินการตรวจสอบใด ๆ อีก และจอดรถยนต์พิพาทไว้ที่ศูนย์บริการของจำเลยที่ 1 โดยนำกุญแจ
รถกลับไปด้วย จึงไม่สามารถตรวจสอบว่ารถยนต์พิพาทมีอาการผิดปกติตามที่โจทก์แจ้งหรือไม่
ต่อมาวิศวกรของบริษัทผู้ผลิตรถยนต์ตรวจสอบข้อมูลการขับเคลื่อนที่บันทึกไว้แล้ว ปรากฏว่า
รถยนต์พิพาทไม่มีอาการเหยียบเบรกแล้วเครื่องยนต์ดับตามที่โจทก์แจ้ง โดยสาเหตุที่เครื่องยนต์
ดับเกิดจากการปิดสวิทช์เครื่องยนต์ตามปกติ ไม่มีอาการผิดปกติใดเกิดกับเครื่องยนต์นั้น จำเลยที่ 1
และที่ 3 ก็ไม่มีผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นคนกลางมาเบิกความยืนยันสนับสนุนว่าระบบดังกล่าวมิได้
เกี่ยวข้องกับส่งผลกระทบใด ๆ ต่อระบบขับเคลื่อนของรถยนต์ ทั้งนายสมบัติก็เบิกความตอบทนาย
โจทก์ถามค้านว่า นายสมบัติได้รับแจ้งจากจำเลยที่ 1 ว่ารถยนต์พิพาทมีไฟเตือนตามที่ปรากฏใน
ภาพถ่าย ซึ่งคู่มือการใช้รถ หน้า 5 - 13 ระบุว่า หากไฟแสดงการทำงานดังกล่าวปรากฏขึ้น แสดงว่า
เกิดข้อบกพร่องหรือการทำงานผิดปกติเกิดขึ้น ต้องได้รับการตรวจสอบแก้ไข ซึ่งแสดงว่าระบบ
ไอเสียบกพร่องก็จะเกิดความเสียหายแก่ระบบเครื่องยนต์เนื่องจากระบบเครื่องยนต์กับระบบ

ไอเสียจะต้องสัมพันธ์กัน ส่วนผลการตรวจสอบข้อมูลการขั้บรถยนต์ จำเลยที่ 1 และที่ 3 ก็ไม่มีบุคคลที่รู้เห็นเกี่ยวข้องโดยตรงมาเบิกความยืนยันรับรอง และที่นายสมบัติกับนายทนต์เบิกความว่า วันที่ 28 พฤษภาคม 2561 ซึ่งเป็นนัดใกล้ใกล้ โจทก์ยินยอมมอบกุญแจและรถยนต์พิพาท์ให้จำเลยที่ 1 และที่ 3 ตรวจสอบ ระหว่างวันที่ 5 มิถุนายน 2561 ถึงวันที่ 7 มิถุนายน 2561 ช่วงของจำเลยที่ 1 และวิศวกรภาคสนามของจำเลยที่ 3 ตรวจสอบเครื่องยนต์รวมทั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ไม่พบรหัสปัญหาใด จึงตรวจสอบโดยอ้างอิงรหัสปัญหาที่พบครั้งสุดท้ายคือ DTC P0487 ซึ่งเกี่ยวข้องกับ EGR Valve โดยสมมติสถานการณ์ที่อาจเป็นสาเหตุของการปรากฏรหัส ด้วยการถอดปลั๊ก EGR Valve ออก แล้วขับทดสอบเป็นระยะทาง 50 กิโลเมตร พบว่าปกติ หลังจากนั้นจึงเสียบปลั๊ก EGR Valve กลับจุดเดิม แล้วขับทดสอบอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่ารถยนต์พิพาท์สามารถขับและเร่งความเร็วได้ตามปกติ เครื่องยนต์ไม่อ่อนกำลังและดับตามที่โจทก์แจ้ง ไม่ปรากฏรหัส DTC P0487 แต่อย่างใด และวันที่ 14 กันยายน 2561 นายทนต์ได้ขับรถยนต์พิพาท์ทดสอบอีกครั้งเป็นระยะทางประมาณ 20 กิโลเมตร โดยไม่พบอาการผิดปกติตามที่โจทก์แจ้ง ตามแผ่นซีดีและภาพถ่ายนั้น แม้ขณะที่มีการขั้บรถยนต์พิพาท์ทดสอบจะไม่พบความผิดปกติตามที่โจทก์แจ้ง และนายสมบัติเบิกความตอบนายจำเลยที่ 1 ถึงที่ 8 ถาถามถึงว่า เคยมีกรณีที่พบรหัสปัญหาแต่รหัสปัญหาดังกล่าวหายไปเอง โดยที่ไม่ได้ทำการซ่อม เนื่องจากเป็นระบบที่แก้ไขด้วยซอฟต์แวร์ เช่น ค่าการทำงานนอกนอกช่วงไฟก็จะแสดงขึ้นมา แต่เมื่อใช้งานต่อไปก็จะเกิดการเรียนรู้เช็คด้วยระบบรถยนต์ และปัญหานั้นไม่เกิดขึ้นมาอีก ก็จะสามารถใช้งานได้ไฟและรหัสปัญหาก็จะไม่แสดงเตือนอีก แต่จำเลยที่ 1 ถึงที่ 8 ก็ไม่มีพยานหลักฐานมายืนยันสนับสนุน จึงไม่อาจนำมารับฟังว่าการที่รหัสปัญหายาหายไปจะเป็นไปตามที่นายสมบัติเบิกความโดยไม่ต้องมีการแก้ไขอย่างใด ๆ รถยนต์พิพาท์จะไม่เกิดปัญหาความผิดปกติในเรื่องดังกล่าวขึ้นอีกเป็นแน่ เมื่อรถยนต์พิพาท์มีความผิดปกติเกิดขึ้นหลายครั้งในช่วงเวลาเพียง 2 ปีเศษ ทั้ง ๆ ที่เป็นรถยนต์ใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครั้งที่ 4 เกิดความผิดปกติในขณะที่รถยนต์ใช้งานมาเพียง 33,778 กิโลเมตร และต่อมารหัสปัญหายาก็หายไปโดยไม่ได้ทำการแก้ไข โดยเหตุที่โจทก์ไม่ยินยอมให้ตรวจสอบเพิ่มเติมตั้งแต่วันที่ 17 กรกฎาคม 2560 เนื่องจากจำเลยที่ 1 ปฏิเสธที่จะออกหนังสือรับรองว่าจะไม่เกิดอาการผิดปกติใด ๆ ขึ้นอีก หากยังคงมีอาการเช่นเดิมจะให้จำเลยที่ 1 ซื้อรถยนต์คันหรือเปลี่ยนรถยนต์ใหม่แทน โจทก์จึงจอดรถยนต์พิพาท์ไว้ที่ศูนย์บริการของจำเลยที่ 1 โดยนำกุญแจรถยนต์กลับไปตามที่นายทนต์เบิกความตอบนายจำเลยที่ 1 ถึงที่ 8 ถาถามถึง กรณีทำให้โจทก์ไม่อาจใช้รถยนต์พิพาท์ได้ตามความมุ่งหมาย ตรงกันข้ามกลับกลายเป็นภาระที่จะต้องนำเข้าสู่ศูนย์บริการของจำเลยที่ 1 เพื่อตรวจสอบและแก้ไขหลายครั้งหลายหน ซึ่งหากความผิดปกติเกิดขึ้นในระหว่างที่รถยนต์กำลังแล่นอยู่กรณีอาจทำให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย ตลอดจนทรัพย์สินเสียหายได้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า รถยนต์พิพาท์มีความชำรุดบกพร่องอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่อาจดำเนินการซ่อมแซมแก้ไขให้กลับมาใช้งานได้ดังเดิมได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 วินิจฉัยปัญหาข้อนี้มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล ฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่โจทก์ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า โจทก์บอกเลิกสัญญาเช่าซื้อโดยชอบแล้วหรือไม่ เห็นว่า แม้ข้อเท็จจริงได้ความว่า โจทก์ไม่เคยบอกกล่าวให้จำเลยที่ 9 จัดการแก้ไขความชำรุดบกพร่องก่อน และหลังจากที่มีหนังสือบอกเลิกสัญญาโจทก์ชำระค่าเช่าซื้องวดเดือนกันยายน 2560 และตุลาคม 2560 ให้แก่จำเลยที่ 9 อีก ตามที่จำเลยที่ 9 แก่ฎีกา และโจทก์ไม่ได้นำรถยนต์พิพาท์ไปส่งมอบคืนให้แก่จำเลยที่ 9 ผู้ให้เช่าซื้อ ดังที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 573 บัญญัติไว้ แต่

การที่โจทก์มีหนังสือบอกเลิกสัญญาลงวันที่ 16 สิงหาคม 2560 ไปยังจำเลยที่ 9 ด้วยเหตุว่ารถยนต์ที่เช่าซื้อมีความชำรุดบกพร่อง แต่ไม่สามารถซ่อมแซมได้ และฟ้องคดีนี้ขอให้จำเลยที่ 9 รับผิดชอบพิพาทคืนไป โดยข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่วินิจฉัยมาในประเด็นก่อนว่ารถยนต์ที่เช่าซื้อมีความชำรุดบกพร่องอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่อาจดำเนินการซ่อมแซมแก้ไขให้กลับมาใช้งานได้ดังเดิมได้ โดยไม่เห็นประจักษ์ในขณะส่งมอบให้แก่โจทก์ กรณีถือว่าเป็นการบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อด้วยเหตุอันเกิดแต่จำเลยที่ 9 เป็นฝ่ายผิดสัญญา เนื่องจากจำเลยที่ 9 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์และเป็นผู้ให้เช่าซื้อมีหน้าที่ส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อในสภาพสมบูรณ์เหมาะแก่การใช้เพื่อประโยชน์ที่เช่าซื้อตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 548 สัญญาเช่าซื้อระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 9 เป็นอันเลิกกัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 วินิจฉัยว่า การบอกเลิกสัญญาของโจทก์ไม่ชอบด้วยมาตรา 573 สัญญาเช่าซื้อจึงยังไม่เลิกกันนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปตามที่โจทก์ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 ต้องร่วมกันรับผิดชอบชำระค่าเสียหายอีก 1,019,191 บาท กับค่าเสียหายเพื่อการลงโทษหรือไม่ เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยในประเด็นก่อนแล้วว่า สัญญาเช่าซื้อระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 9 เป็นอันเลิกกัน คู่สัญญาแต่ละฝ่ายจำต้องให้อีกฝ่ายหนึ่งได้กลับคืนสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 391 สำหรับเงินดาวน์ที่เป็นส่วนหนึ่งของราคารถยนต์มิใช่ค่าเสียหายอันสืบเนื่องมาจากรถยนต์ที่เช่าซื้อมีความชำรุดบกพร่อง จำเลยที่ 1 คู่สัญญาฝ่ายที่รับเงินไว้ จึงต้องคืนเงินดาวน์ 324,486 บาท ให้แก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยนับแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2558 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ตามที่ศาลชั้นต้นกำหนดซึ่งโจทก์และจำเลยที่ 1 ไม่อุทธรณ์โต้แย้งในเรื่องระยะเวลาคิดดอกเบี้ย ส่วนค่าเบี้ยประกันภัย 31,764 บาท นั้น ปรากฏตามสำเนาหนังสือรับรองการประกันภัยว่า โจทก์ชำระเงินค่าเบี้ยประกันภัยให้แก่บริษัท พ. เป็นการประกันภัยคุ้มครองสินเชื่อ นับแต่วันที่ 25 พฤษภาคม 2558 ถึงวันที่ 25 พฤษภาคม 2564 ซึ่งจำนวนเงินเอาประกันภัยจะเปลี่ยนไปในแต่ละเดือนตามตารางข้อกำหนดการจ่ายเงินตามกรมธรรม์ โดยผู้รับประกันภัยจะจ่ายผลประโยชน์เท่ากับจำนวนเงินเอาประกันภัยของเดือนที่เสียชีวิตหรือเริ่มต้นทุพพลภาพการสิ้นเชิงให้แก่ผู้รับประกันภัยหลักซึ่งก็คือจำเลยที่ 9 ไม่เกินจำนวนหนี้ที่ค้างชำระ ณ เวลานั้น ถ้ามีส่วนที่เหลือจะจ่ายให้แก่ผู้รับประกันภัยรอง และยังมีเอาประกันภัยสัญญาเพิ่มเติมคุ้มครองอุบัติเหตุกลุ่ม ซึ่งแม้โจทก์จะทำสัญญาประกันภัยฉบับดังกล่าวอันเนื่องมาจากการขอสินเชื่อเช่าซื้อรถยนต์กับจำเลยที่ 9 แต่ในขณะที่สัญญาเช่าซื้อยังมีผลผูกพันอยู่โจทก์ก็ได้รับความคุ้มครองตามสัญญาประกันชีวิตและสัญญาเพิ่มเติมคุ้มครองอุบัติเหตุซึ่งเป็นประโยชน์แก่โจทก์ด้วย และหากการประกันภัยยังไม่สิ้นสุดตามเงื่อนไขของสัญญาโจทก์ก็ยังคงมีสิทธิได้รับความคุ้มครองตามเงื่อนไขของสัญญาประกันภัยต่อไปได้แม้ว่าสัญญาเช่าซื้อจะเลิกกันแล้วก็ตาม ส่วนเบี้ยประกันภัยรถยนต์ 30,117 บาท นั้น โจทก์ฟ้องและนำสืบว่าเป็นเบี้ยประกันภัยรถยนต์ปีแรก แต่ปรากฏตามสำเนาบันทีกข้อตกลงการขายในส่วนของการอุปกรณ์ของแถมว่า มีประกันภัยชั้น 1 ด้วย ซึ่งโจทก์ก็เบิกความตอบทนายจำเลยที่ 9 ถ้าม้านว่า รายการอุปกรณ์ของแถมรวมประกันภัยชั้น 1 ด้วย แสดงว่าโจทก์ไม่ได้ชำระเงินค่าเบี้ยประกันภัยรถยนต์ปีแรกเอง ส่วนค่าบริการและค่าบำรุงรักษาเปลี่ยนถ่ายน้ำมันเครื่องแบบเหมาจ่าย 3 ปี 30,000 บาท นั้น โจทก์ไม่นำสืบพยานหลักฐานสนับสนุนว่า ได้ชำระเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่จำเลยที่ 1 คงเบิกความตอบทนายจำเลยที่ 9 ถ้าม้านเพียงว่า โจทก์ชำระเงินค่าเปลี่ยนถ่ายน้ำมันเครื่องจำนวน 30,000 บาท ให้แก่จำเลยที่ 1 ทั้งปรากฏตามบันทีกข้อตกลงการขายว่า มีรายการของแถมเป็นค่าบำรุงรักษาตาม

ระยะทาง 5 ปี หรือ 100,000 กิโลเมตร ไม่รวมอะไหล่สิ้นเปลือง ซึ่งหากโจทก์จะต้องชำระค่าน้ำมันเครื่องในการใช้ระยะ 15,000 กิโลเมตร และ 30,000 กิโลเมตร ตามใบประวัติบริการ กรณีก็เป็นค่าใช้จ่ายที่โจทก์ชอบที่จะต้องรับผิดชอบเพื่อประโยชน์ของโจทก์เอง จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 จึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระเงินทั้งสามรายการดังกล่าวแก่โจทก์ ส่วนค่าเช่าซื้อที่โจทก์ชำระไป 503,963.97 บาท ตามที่จำเลยที่ 9 ตามนำสืบนั้น จำเลยที่ 9 ต้องคืนเงินจำนวนดังกล่าวแก่โจทก์ แม้ค่าเช่าซื้อนั้นจะรวมภาษีมูลค่าเพิ่มอยู่ด้วย เนื่องจากเป็นจำนวนที่โจทก์ได้ชำระไปจริง อย่างไรก็ตามในช่วงเวลาดังกล่าวโจทก์ก็ได้ใช้รถยนต์ที่เช่าซื้อเรื่อยมา แม้จะมีบางช่วงเวลาที่ต้องนำรถยนต์พิพาทเข้าตรวจสอบและแก้ไขที่ศูนย์บริการของจำเลยที่ 1 แต่ก็ได้ความว่าจำเลยที่ 1 จัดรถยนต์สำรองให้ใช้แทนตามที่โจทก์และจำเลยที่ 1 นำสืบมา โจทก์จึงต้องชำระเงินเป็นค่าใช้ทรัพย์สินให้แก่จำเลยที่ 9 ตามมาตรา 391 วรรคสาม แต่ที่จำเลยที่ 9 นำสืบว่า รถยนต์ยี่ห้อ แบบ และรุ่นปีเดียวกับรถยนต์พิพาท มีราคาให้เช่าวันละ 1,800 บาท ถึง 2,000 บาท โดยอ้างส่งราคาเช่ารถยนต์เป็นพยานนั้น ค่าเช่าตามเอกสารดังกล่าวเห็นได้อยู่ในตัวเองว่าผู้ให้เช่าย่อมจะต้องคำนวณรวมเอาผลประโยชน์จากการให้เช่าตลอดจนค่าใช้จ่ายอย่างอื่นรวมเข้าไปด้วย จึงไม่อาจนำมาเทียบเคียงได้ เมื่อพิจารณาจากค่าเช่าซื้อที่โจทก์ต้องชำระในแต่ละงวด ศาลฎีกาจึงเห็นสมควรกำหนดเป็นค่าใช้ทรัพย์สินให้แก่จำเลยที่ 9 เป็นเงินเดือนละ 6,000 บาท โดยมีกำหนดเวลา 35 เดือน ตามที่ศาลชั้นต้นกำหนดซึ่งโจทก์และจำเลยที่ 9 ไม่อุทธรณ์โต้แย้งในเรื่องระยะเวลาดังกล่าว รวมเป็นเงินค่าใช้ทรัพย์สิน 210,000 บาท โดยจำเลยที่ 9 จะยื่นคำแก้ฎีกาว่าโจทก์ต้องชำระค่าขาดประโยชน์จนกว่าโจทก์จะนำรถยนต์พิพาทมาคืนแก่จำเลยที่ 9 หาได้ไม่ เมื่อนำค่าใช้ทรัพย์สินที่กำหนดไปหักออกจากค่าเช่าซื้อที่จะต้องคืนแก่โจทก์แล้ว คงเหลือที่จำเลยที่ 9 ต้องคืนแก่โจทก์ 293,963.97 บาท พร้อมดอกเบี้ยนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นซึ่งโจทก์ไม่อุทธรณ์โต้แย้งในเรื่องระยะเวลาการคิดดอกเบี้ย ส่วนค่าเสียหายจากการผิดสัญญา 100,000 บาท และค่าเดินทางนำรถยนต์พิพาทเข้าซ่อมที่ศูนย์บริการของจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 10,000 บาท นั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า มีการนำรถยนต์พิพาทเข้าตรวจสอบและแก้ไขข้อชำรุดบกพร่องที่ศูนย์บริการของจำเลยที่ 1 หลายครั้ง ในระยะเวลาเพียง 2 ปีเศษ ทั้ง ๆ ที่เป็นรถยนต์ใหม่ จึงเห็นได้อยู่ในตัวเองว่าโจทก์ต้องเดินทางไปและกลับจากศูนย์บริการของจำเลยที่ 1 และได้รับความเสียหายจากกรณีดังกล่าว แม้โจทก์จะไม่ได้นำสืบให้เห็นว่าค่าเสียหายจากการผิดสัญญาและค่าเดินทางนี้เป็นจำนวนเท่าใดแน่ ศาลฎีกาก็มีอำนาจกำหนดให้ตามสมควรได้ โดยเห็นควรกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 รับผิดชอบโจทก์เป็นเงิน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ส่วนค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถยนต์เดือนละ 3,000 บาท เป็นเวลา 2 ปี 9 เดือน นั้น เป็นค่าเสียหายที่ซ้ำซ้อนกับค่าเสียหายจากการผิดสัญญา และศาลฎีกาก็กำหนดค่าเสียหายจากการผิดสัญญาและค่าเดินทางให้เป็นจำนวนพอสมควรแล้ว จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 จึงไม่ต้องรับผิดชอบค่าขาดประโยชน์นี้อีก สุดท้ายที่โจทก์ฎีกาขอให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 ชำระค่าเสียหายเพื่อการลงโทษตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 42 เป็นเงิน 2,000,000 บาท นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 42 บัญญัติให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจจ่ายค่าเสียหายเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นจากจำนวนค่าเสียหายที่แท้จริงที่กำหนดได้ตามที่เห็นสมควร หากการกระทำที่ถูกฟ้องร้องเกิดจากการที่ผู้ประกอบธุรกิจกระทำโดยเจตนาเอาเปรียบผู้บริโภคโดยไม่เป็นธรรมหรือจงใจให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหาย หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงไม่นำพาต่อความเสียหายที่จะเกิดแก่ผู้บริโภคหรือ

กระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนต่อความรับผิดชอบในฐานะผู้มีอาชีพหรือธุรกิจอันย่อมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน แต่จากข้อเท็จจริงที่โจทก์ จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 นำสืบมาจะเห็นได้ว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 ก็ดำเนินการตรวจสอบหาสาเหตุของความผิดปกติตามที่โจทก์แจ้งเพื่อแก้ไขมาโดยตลอดหาได้ปฏิเสธไม่รับผิดชอบแต่อย่างใดไม่ โดยทำการเปลี่ยนอะไหล่หลายรายการโดยไม่เรียกค่าใช้จ่ายจากโจทก์ ตลอดจนจัดรถยนต์สำรองให้ใช้แทนในระหว่างตรวจสอบและแก้ไข และยังเสนอขยายการรับประกันคุณภาพรถยนต์เป็นกรณีพิเศษจากเดิม 3 ปี หรือ 100,000 กิโลเมตรแล้วแต่กรณีได้ถึงก่อน เป็น 4 ปี หรือ 120,000 กิโลเมตร แล้วแต่กรณีได้ถึงก่อน พฤติการณ์ที่ได้ความจึงยังไม่สมควรที่จะกำหนดให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 รับผิดชอบค่าเสียหายเพื่อการลงโทษที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 วินิจฉัยปัญหาข้อนี้มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยบางส่วน ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาได้มีการออกพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 และมาตรา 3 แห่งพระราชกำหนดดังกล่าวกำหนดให้ยกเลิกความในมาตรา 7 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และบัญญัติให้ใช้ข้อความใหม่ว่า ถ้าจะต้องเสียดอกเบี้ยแก่กันและไม่ได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรมหรือโดยบทกฎหมายอันชัดแจ้ง ให้ใช้อัตราร้อยละสามต่อปี...และมาตรา 4 แห่งพระราชกำหนดดังกล่าวให้ยกเลิกความในมาตรา 224 เดิมแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และบัญญัติให้ใช้ข้อความใหม่ว่า หนี้เงินให้คิดดอกเบี้ยในระหว่างผินัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี...และพระราชกำหนดดังกล่าว มาตรา 6 และมาตรา 7 บัญญัติให้ใช้มาตรา 7 และมาตรา 224 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมนี้แก่การคิดดอกเบี้ยและดอกเบี้ยผินัดที่ถึงกำหนดชำระตั้งแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยและดอกเบี้ยผินัดในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ปัญหาเรื่องการคิดดอกเบี้ยที่กำหนดไว้ตามกฎหมายเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นว่ากล่าวในชั้นฎีกา ศาลฎีกา ก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 อัตราดอกเบี้ยและดอกเบี้ยผินัดจึงต้องบังคับตามมาตรา 7 และมาตรา 224 ที่แก้ไขใหม่ โจทก์จึงมีสิทธิคิดดอกเบี้ยและดอกเบี้ยผินัดในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ในส่วนของเงินดาวน์ 324,486 บาท นับแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2558 จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 ในส่วนของค่าเช่าซื้อ 293,963.97 บาท และค่าเสียหายจากการผิดสัญญา 50,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องถึงจนวันที่ 10 เมษายน 2564 และในอัตราร้อยละ 3 ต่อปี ตามมาตรา 7 ของต้นเงินดาวน์และค่าเช่าซื้อและในอัตราร้อยละ 3 ต่อปี บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี ซึ่งเท่ากับอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงินค่าเสียหายจากการผิดสัญญานับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ แต่ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น แต่ต้องไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามขอ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 และมาตรา 224 ที่แก้ไขใหม่ นอกจากนี้โจทก์เป็นผู้บริโภคได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวงในการยื่นคำฟ้องตลอดจนการดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ตามมาตรา 18 วรรคหนึ่ง ซึ่งมาตรา 18 วรรคสาม บัญญัติว่า ในกรณีตามวรรคหนึ่ง ถ้าศาลเห็นว่าคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าฤชาธรรมเนียมทั้งหมดหรือแต่บางส่วนของคู่ความทั้งสองฝ่าย ให้ศาลพิพากษาในเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมโดยสั่งให้คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งนั้นชำระต่อศาลในนามของผู้บริโภคซึ่งค่าฤชาธรรมเนียมที่ผู้บริโภคนั้นได้รับยกเว้น

ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามที่เห็นสมควร แต่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้ฝ่ายจำเลยใช้ ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยไม่ได้กำหนดให้ฝ่ายจำเลยนำเงินค่าขึ้นศาลที่โจทก์ได้รับยกเว้นใน ศาลชั้นต้นและชั้นอุทธรณ์มาชำระต่อศาลในนามของโจทก์ ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไข และคดีนี้ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิจารณาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 ร่วมกันชำระเงิน 300,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยที่ 1 และที่ 3 ฎีกา ขอให้ยกฟ้อง ทุนทรัพย์ที่พิพาทในชั้นฎีกาตามฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 3 จึงมีจำนวน 300,000 บาท ซึ่งต้องชำระค่าขึ้นศาล 6,000 บาท แต่จำเลยที่ 1 และที่ 3 ชำระมา 7,068 บาท จึงต้องคืน ค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาส่วนที่เกินมาแก่จำเลยที่ 1 และที่ 3 พิจารณาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระ เงินดาวน์ 324,486 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2558 ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และในอัตราร้อยละ 3 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยที่ 9 ชำระเงินค่าเช่าซื้อ 293,963.97 บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 3 เมษายน 2561) ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และในอัตราร้อยละ 3 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ สำหรับดอกเบี้ยของเงินดาวน์และค่าเช่าซื้อนับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปนั้น ถ้า กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใดก็ให้ใช้อัตราดอกเบี้ยที่ปรับ เปลี่ยนไป แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามคำขอและให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 ร่วมกัน ชำระค่าเสียหายเป็นเงิน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 3 เมษายน 2561) ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ สำหรับดอกเบี้ยนับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปนั้น ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใดก็ให้ ใช้อัตราดอกเบี้ยที่ปรับเปลี่ยนไปบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ทั้งนี้ไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามคำขอ กับให้จำเลยที่ 1 และที่ 9 นำเงินค่าขึ้นศาลในศาลชั้นต้นที่โจทก์ได้รับยกเว้นมาชำระต่อ ศาลในนามของโจทก์เท่าทุนทรัพย์ที่โจทก์ชนะคดีในศาลชั้นต้น และให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 9 นำ เงินค่าขึ้นศาลในชั้นอุทธรณ์ที่โจทก์ได้รับยกเว้นมาชำระต่อศาลในนามของโจทก์เท่าทุนทรัพย์ที่ โจทก์ชนะคดีในชั้นอุทธรณ์ นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 คืน ค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาที่ชำระเกินมา 1,068 บาท ให้แก่จำเลยที่ 1 และที่ 3 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกา นอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ

องค์คณะ

รังสรรค์ กุลาลเลิศ · ประทีป อ่าววิจิตรกุล · ญัฐชัย ไวยภาษจิรกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/129/2566>